

Căn phòng của mẹ

NGUYỄN MỸ NỮ

Chiều sẫm tím khi tôi rời thư viện, trở về. Trời mùa đông. Đẹp và buồn rười rượi. Thấy người bắt náo nao bởi nhớ... Bước chân như có ai dẫn dắt, khiến tôi không dừng được, vội phóng xe quay lại ngôi nhà của gia đình mình và mở cửa phòng mẹ. Một cảm giác âm áp lẫn ngậm ngùi tràn vào lòng. Tôi vẫn thường như vậy, mỗi lần trở về đây. Nhất là vào khoảng thời gian này. Khi chiều gần qua hết và đêm đang dần tới. Khi mà một năm cũ chẳng còn bao ngày nữa sẽ kết thúc và những ngày đầu của năm mới rồi sẽ ập tới. Nhanh đến giật mình.

Gia đình tôi dọn về ngôi nhà này có trên bốn chục năm. Khi đó, tôi mới qua tuổi lên mười và đang học lớp năm. Ngôi nhà hồi đó xập xệ lắm kia nhưng được cái có khoảng sân phía sau rất rộng. Nhà đã qua mấy lần tu bổ, sửa chữa. Cái sân đã mất thay vào đó là một dãy lầu và các phòng khép kín. Căn buồng cũ của cha mẹ tôi cũng được thay bằng một căn phòng rộng rãi hơn ở tầng trệt. Sau khi cha tôi mất, mẹ tôi thích ở một mình nên các anh chị tôi đã thu xếp cho bà ở riêng. Tính mẹ tôi chu đáo, gọn gàng nên phòng mẹ lúc nào cũng sạch sẽ, ngăn nắp. Đồ đạc trong phòng đầy đủ với những tiện nghi cần thiết cho tuổi già và mọi thứ đều được chính mẹ lau chùi ngày, bữa.

Người anh thứ của tôi sống cùng mẹ và gia đình anh ấy vẫn giữ thói quen sum họp trong phòng này. Anh tôi vẫn thích ngồi uống trà ở đây, mỗi buổi sáng. Các cháu tôi đi học về cũng vào ngay phòng bà để chào hỏi. Vợ chồng tôi và gia đình người chị gái cũng thế. Đã có nhà riêng nên chỉ thi thoảng mới tạt về thăm mẹ. Không về thì thôi, về, là chúng tôi ủa ngay vào phòng. Con gái với mẹ ấy mà. Có bao nhiêu điều để hỏi han, kể lể, chuyện trò... Khi mẹ khỏe, phòng mẹ vang ngập những tiếng cười đùa. Khi mẹ ốm, phòng mẹ khe khẽ những tiếng thở dài ...Căn phòng này đã chứng kiến bao tiệc vui đoàn tụ của đại gia đình chúng tôi. Rồi những lần giỗ cha, những đêm đọc kinh chung của cả nhà... Nơi đó, chúng tôi vây quanh mẹ để cùng nhau chia vui, sẻ buồn... và cùng nhau đi qua bao thăng trầm của gia đình. Nơi đó, tôi luôn tìm về mỗi khi lòng chông chênh, mỗi lúc bị va vấp trong đời... Về, để cảm nhận được mình đã may mắn biết bao bởi hãy còn mẹ... Để rồi một ngày, khi mẹ vĩnh viễn rời bỏ thế gian này, căn phòng dường như đã cùng tất cả anh chị em chúng tôi khóc nức lên tức tưởi.

Một số đồ dùng của mẹ vẫn được chúng tôi giữ lại. Tôi hay ngắm nhìn rất lâu những kỷ vật ấy mỗi khi có thể trở về. Mỗi khi có thể vào ngồi lặng yên trong căn phòng của mẹ. Như những lần trước đó. Như chiều nay. Ngắm nhìn và lòng run bật lên... Có ý nghĩ như mẹ đang ở ngay đây. Đang cười... và nói chuyện quê nhà.